

DZIĘGIEL (10) *sb m*

dzięgiel (9), **dzięgil** (1); *dzięgiel Mymer², FalZioł, RejWiz, Mącz (3), SienLek (2), GostGosp; dzięgil Mymer¹.*

-el Mącz (3), -él (1) SienLek.

sg N dzięgiel (6). ◇ G dzięgielu (1). ◇ A dzięgiel (1). ◇ I dzięgiel(e)m (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

bot. Angelica silvestris L. (Rost); pospolita roślina zielna rosnąca na podmokłych terenach, której korzenie są surowcem leczniczym; angelica Mymer¹, Mymer², Mącz, Cn; panax Heracleos, Mącz, Cn; laserpicium, sylphium, Syriaca radix Mącz; panaces angelicum Cn (10) : Angelica. Engelwurz. Dzięgil. Mymer¹ 17v; Wezmi dzięgiel korzenie/ warz ie fkraiawfy w czarnem piwie FalZioł V 74v; Mymer² 16v; Náfzęc owo bukwiczkę [...] Więc z rumieniem/ z dzięgielem/ z pánem podroźnikiem Ták nam drogo [baby] przedáią RejWiz 61; Silphium, idem quod Leserpicum, Ieft nieyákíe ziele które teras Angeliką zową/ Ducha świętego korzenie álbo Dzięgiel Mącz 393c, 274d, 437c; SienLek 249v, Xxxv; A nietylko ogrodnych [ziól zasiać]/ ále y polnych/ y dąbrownych: iáko dzięgielu/ biedrzeńcu. GostGosp 128.

Synonimy: anjelika, »Ducha Świętego korzeń«.

WK, BC